

[Poul Dam.]

rigtigt, at den medhjælper, der er ansat et fuldt år i den samme plads, får de 18 dages ferie, og han får en godtgørelse i forhold til den nuværende løn, det vil sige i og for sig mere, end han ville have fået i forhold til lønnen tidligere år. Men undskyld, et sådant dyr eksisterer jo knap nok mere. Ja, jeg ved, at der er enkelte i landbruget, som er helårsansatte, men det er ikke ret mange. De fleste er ansat på betydelig kortere frister, og den gruppe af medhjælperlovens personel, som er beskæftiget ved husligt arbejde, er så vist ikke beskæftiget et helt år ad gangen. Ja, også her finder vi nogle særlige personer, som på et eller andet tidspunkt får medalje for at have været i den samme plads så længe, men de fleste er jo kun i samme plads 3-4 måneder. Og hvad vil det sige? Det vil sige, at de for 3 måneder skal have 4½ dages ferie, det vil igen sige, at de hele tiden får ferien slået i stykker. Det kan ikke siges at være nogen rationel ordening. Det må være muligt at finde noget fornuftigere og noget mere moderne.

Hr. Valbak sagde en del, som jeg også kunne have tænkt mig at sige, nemlig om dette med, at ferien ligger i sommerperioden. Det er jo en forældet opfattelse af, både hvad ferie er, og hvad folks ferieinteresser er. At der er en dispensationsregel om nogle aftaler, er meget pænt, men værdien af disse aftaler beror jo helt på, om den pågældende arbejdsgiver er velvilligt indstillet, og om den pågældende lønmodtager er mere eller mindre kværvulantisk. Det er altså aftaler, som ikke giver nogen virkelig ret, og lad os da sige ganske klart, at for de mange ægtepar, hvor begge parter er beskæftiget, kan det være ganske problematisk at få en aftale med begge de berørte arbejdsgivere.

Så er der i § 18 hele spørgsmålet om, hvad der skal erstatte feriemærkesystemet. Der byder regeringen os jo i og for sig, at vi skal sige ja til et system, ingen kender. Jeg hører milde røster, der siger, at det kunne jo være, at SF's idé ikke var så tosset, og hvis man bare vil gennemføre den, skal vi nok lade være at fortælle nogen, at det var os, der foreslog det. Det kan være, det hjælper. Der er for resten heller ikke så frygtelig meget overadministration i det,

som nogle er bange for; det kan godt laves temmelig enkelt. Men det, der er tale om her, er altså en ukendt ordening, som skal træde i kraft, når ferieudvalget, som for fremtiden skal nedsættes af arbejdsministeren, uden at folketinget har indflydelse på, hvem der kommer i det — arbejdsministeren får meget at gøre — når arbejdsministeren og ferieudvalget har lavet en ordening; den er vi ikke indblandet i. Det kan måske nok give en eller anden form for sikkerhed, men hvis den sikring i første omgang betyder, at man giver arbejdsgiverne en betydelig bedre likviditet, så er der noget i dette, som jeg synes arbejdsministeren skulle tale med økonomiministerens om, for det er da ikke sikkert, økonomiministerens synes, at det var en god idé, at der kom alt for mange frie penge ud på markedet; vi andre synes det i hvert fald ikke, da ikke sådan uden videre.

Hvis arbejdsministeren og måske forskellige politikere inden for regeringspartierne ville indse, at vi er kommet temmelig langt siden den dag, den første ferielov blev lavet, med folks vaner med hensyn til at skifte plads, med hensyn til at holde ferie osv., ville vi kunne nå betydelig længere. Dette ville være en meget nydelig ferielov for 1930erne, men vi er ikke mere i 1930erne. Vi er heller ikke mere i 1930erne i den forstand, at det skulle være nødvendigt at opretholde sammenkædningen mellem ferieret og optjening af feriegodtgørelse. Det kunne jo meget vel være, at en hel masse mennesker var i stand til at finansiere ferien selv, og at det væsentlige var at sikre dem en ferieret af en passende længde, uanset om de havde kunnet optjene en rimelig feriegodtgørelse. Det er ikke mindst væsentligt for de unges ferie — et ferieproblem, som jo bliver større og større med den længere uddannelse og af mange andre grunde, som formentlig er velkendte.

Vi tror, at arbejdsministeren skulle tænke sig om en gang til, eller måske tænke sig om for første gang, og se at få lavet en moderne ferielov.

Arbejdsministeren (Lauge Dahlggaard): Jeg kan, synes jeg, bortset fra den sidste ærede taler, takke for i hvert fald god behandling af lovforslaget. Der har ikke været enighed hos alle partier om det, men jeg har i hvert